

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№. 47.

V četrtek 18. listopada 1852.

Tečaj 1.

Božje oko.

Vse je očitno in odperito očem Gospodovim. Hebr. 4.

Naj stojim na zemlje lici,
Al me skriva njena sredi,
Skriti se ne da Pravici:
Božje oko povsod me gleda.

Naj budim v samotni hiši,
Naj me spanja moč poseda.
Me tud človek ne vid', ne sliši:
Božje oko me vedno gleda.

Naj me jasno sonce obséva,
Naj berli v mé luna bléda,
Naj me črna noč odéva:
Božje oko me vedno gleda.

Vidi dela — dobre, hude,
Skrita njemu ni beseda,
Téhta misli, želje, trude:
Božje oko me vedno gleda.

Naj le sam si priča bivam
Al z menoj tovaršev čeda,
Naj že delam, al počivam:
Božje oko me vedno gleda.

Naj veselje me obdaja,
Al me žalost, jeza vjéda,
Naj bolečin, smert prihaja:
Božje oko me vedno gleda.

Zrem v bukve pregrešenja,
Strah in groza mi preseda,
Skrit' ne morem zadolženja:
Božje oko me vedno gleda.

Človek! kone bo sale, smeha,
Smert povsod ti je soseda;
Noč in dan se vari greha:
Božje oko te vedno gleda!

J.

Pobožne društva.

Sv. Duh govori od svetih družb po Modrim: „Boljši je, če sta dva vkupej, kakor eden sam; imata namreč dobiček od svoje družbe. Ako eden pade, ga bo drugi podperl; gorje samcu; zakaj ako pade, nima koga, da bi ga vzdignil. In ako kdo zoper eniga zmaga, mu bota dva zoperstala; trojnata vervica se teško razterga.“ (Prid. 4, 9—

12.) To resnico so pobožne duše vselej spoznavale, in so si zategavoljo svetih družb iskale. Tako najdemo že v stari zavezi okoli prerokov Elija, Elizeja in drugih učence zbrane, kateri so v edinosti vkupej stanovali; tako pri tempeljnu Božjim vidimo pobožne divice in vdove združene, ktere so ene misli med seboj Bogu služile; v takošni družbi se nam pokaže celo presveta Devica Marija, odkar so jo bili starši Bogu darovali. Gospod Jezus sam je svoje učence po dva in dva pred seboj poslal, sveti evangeli oznanovat po judejskih krajih. Pušavnik v prvih časih cerkve večji del niso bili samotni, ampak na jezere jih je bilo združenih okrog pobožnih očetov sv. Antona, Pahomija in Makaria v Egiptu, Hilariona in Saba v Sirii. Na mesto posamskih v okolici raztresenih celic so se jeli samostani ali klostri zidati, in na mesto manj soedinenih pušavnikov so nastopile miniške društva. Sv. Bazili, škof in cerkveni učenik, je več samostanov v Pontu, malo-azijanski deželi, za moštvo postavil, njegova sestra, s. Makrina, je v družih samostanih ženstvo zbrala. Sv. Avgustin, veliki cerkveni učenik, je v Afriki, sv. Evzebi, Vereelski škof, pa v severni Italii s svojo duhovšino v družbi živel. Sv. Martin, Turonski škof, je prve samostane vzdignil v Galii. Sv. Benedikt v južni Italii je s svojim vodilam za bolj popolnoma življenje bil oče minihov v zahodni Evropi. Poznejši časi so nove miniške redove dali, katerih namen ni bil samo posvečenje lastne duše, ampak tudi usmiljena pomoč za bliznjiga po duši in po telesu; tukej namreč oznanovanje sv. evangelija med neverniki in zaviranje krivovercev, tamkej podučevanje nevednih med vernim ljudstvom, ondi izreja mladosti, drugod strežba bolnikov, resenje jetnikov. Očetje takih redov so bili sv. Bernard, sv. Francisek Serafski, sv. Dominik in drugi v srednji dobi; sv. Ignaci Lojolski, sv. Vincenci Pavlanski, sv. Alfons Ligorijan in drugi pa v novejših časih. Cistercijani, Karmeliti, Avgustinijani Franciskani, Dominikani z raznimi drugimi redovi za moški in ženski spol posebej so se začeli od prejšnjih, Jezuiti, Lazaristi, Ligorijani in drugi pa od poznejših duhovnih očetov. Tako je dobila sveta cerkev izbran vert raznih duhovnih cvetlic.

Pobožne duše med svetam bi se bile tudi rade taciha duhovniga življenja vdeležile; desiravno jim njih stan in druge okolnosti niso dopustile, se v samostane zapreti. Od tod se je izhajal zraven praviga in družiga reda sv. Franciška in sv. Dominika se tretji red ali društvo tercijanov za ljudi med svetam, kateri z obilniši molitvijo, z ojštrejim pokorjenjem in bolj posebno duhovno pomočjo med

seboj klosterske ljudi pesnemajo, se med seboj spodbudujejo in podpirajo. Ti tercijski se po vnanji obleki sicer ne razločijo od družih ljudi kakor minihi, razun de se zderžijo, kar je bolj nečimerniga; vonder nekatere znamenja duhovniga življenja nosijo, namreč pas in škapulir: obljub tudi nimajo terdih, temuc posebne dobre dela bolj prostovoljno opravljajo, imajo pa tudi svoje duhovne vodje. Pri družih miniških redovih so se pozneje napravile drugačne društva, ktere so z njimi manj tesno zvezane, in tudi manj posebnih pobožnih del naloženih imajo, to so bratovštine. S karmeliti je zvezana bratovština Marije Karmelske (veseliga ali beliga škapulirja), s Serviti bratovština žalostne Matere božje (žalostniga ali črniga škapulirja), z Avgustinijani bratovština sv. Monike pasčika; z Dominikani je tudi še bratovština zvezana, namreč sv. rožnikranca. Pri teh bratovštinah je zlasti molitev nekterih očenašev ali s. rožnikranca, včasih tudi kateri post v navadi. Duha pobožnosti bolj spodbuditi, so pa rimski papeži vsakemu tretjemu redu in vsakteri teh bratovšin mnogo odpustkov podelili, kateri se ob odločenih dnevih ali za posebne dobre dela zadobiti zamorejo.

So še druge bratovštine, ktere niso z nobenim miniškim redom zvezane, ampak same zase obstojijo; nekatere imajo v namen počesenje kakšne posebne verske skrivnosti, nekatere pa posebno pomoč za bolnike, sirote ali jetnike. Starji med temi bratovšinami je sv. rešnjiga Telesa, ktera posebno še čast in hvalo presvetiga zakramenta povišati. Bratovštine sv. Trojice, sv. imena Jezusoviga, sv. Duha so se začele z namenam visoko skrivnost trojediniga Boga, in Božje osebe (persone) tudi po samim obilniši častiti, zraven pa romarjem in bolnikom strežbo pripraviti. Bratovšin Matere Božje je več posebnih, kakor, spočetja in oznanjenja Marije device, Marije pomočnice, Marije od odkupšine jetnikov; pri teh je namen Božjo Mater več počastiti, in njeno pomoč pridobiti, zraven pa tudi ubožnim, sirotam, bolnikom in jetnikom, pomagati. Dalje so bratovštine sv. Jožefa, sv. Janeza kerstnika, sv. aposteljnov in mnogih družih svetnikov. Tudi pri teh bratovštinah so po rimskih papežih odpustki podeljeni bili. Poslednji čas ste se začeli in veliko razsirili bratovšini serca Jezusoviga v obujenje večji ljubezni do Božjiga Zveličarja, in serca Mariiniga v spreobrnjenje grešnikov.

Drugi tem podobni pobožni zbori so se raji sploh društva imenovali, in njih namen je bolj sploh v pozivljenje in ohranitev pobožnosti obrnjen. Marijanske društva so bile pred leti po vsih visjih učilnicah v navadi, ker so se učenci pod varstvom Matere Božje soedinjevali, pobožniga duha med seboj bolj gotovo ohraniti. Po podobi šolskih društev so se tudi drugod nasnovala društva mož in zen, mladenčev in devic, katerih želja je bila, po svojim stanu pobožno živeti. Druge društva so se napravile v to, de se po smerti vsakteri od spodobno spravi, in de sa za njegovo dušo gotovo nekaj sv. mas bere. V poslednjih letih so se pa društva ustanovile posebno v spreobrnjenje nevercev in krivovercev. Tako je v Francii društvo za razsirjenje svete vere med neverniki sploh, Leopoldovo društvo v Avstrii za spreobrnjenje Indijanov v Ameriki, Ludovikovo društvo v Bavarii za razsirjenje svete vere sploh, Mariino društvo v Avstrii, Nemcii in Italii za spreobrnjenje zamorcev v Afriki, društvo sv. Cirila in Me-

todja za soedinjenje odcepljenih Grekov ali starovercev, molitvino društvo v Anglii za spreobrnjenje krivoverških Anglezov. Tudi te društva niso brez lastnih odpustkov ostale, de bi verni bolj spodbujeni bili se jih vdeleževati. Poslednjič so še imenovati društva, ki so se ustanovile zavoljo izdaje dobrih, pobožnih bukev, kakoršno je društvo sv. Bonifacija v Nemcih, in društvo sv. Mohorja med Slovenci.

Tukej so pobožne društva, ktere obsežejo ljudi, ki med svetam živijo, bolj po večjim imenovane; njih posebne postave, in posebni dobički njih udov pri tesnih mejah časnika nimajo prostora, tudi niso lahko popisati, ker po širokim niso vse znane, tudi ne povsod enake. Dobri sad takih društev, bodi si za celo cerkev, ali le za posamske duše, pa je zadosti očitno iz tega, ker časi so bili zadosti bolj pobožni, kadar so take društva kaj veljale, močno pa je upadla svetost med kristjani, ko so se pobožne društva po samostanih in med svetam zaničevati in zatirati jele. Res de pušava sama, ali samostan, ali ravno tako ktera bratovština človeka ne zveliča, ako si ne prizadeva sam zase Bogu služiti, in njegovih zapoved spolnovati; vonder vsakteri po takih društvih najde več ali manj pomoči za obujenje ali pospešenje duhovniga življenja. Res de so nekteri priprosti ljudje prazno misel imeli, kakor de bi v miniškim oblačilu ali pasu, ali škapulirji ali rožnikrancu samo na sebi svetost bila; pa tisti so bili samo priprosti, njih stevilo je bilo celo celo majhno; in le nevednost ali nemarnost drugih, nar bolj pa hudobija slabovernih ali zgoli nevernih je bila, ktera je vsako pobožno društvo kakor praznovrstvo zaničevala in zatirala. Časi so se zopet obrnili, in imé pobožne (ne posvetne) bratovštine ni več tako sovraženo; se le so se povsod nove bratovštine zbirati začele. Ta beseda ni v to rečena, kokor de bi se kjer si bodi posebne bratovštine vstaviti mogle; le povedano je tukej, kako de je današne dni s pobožnimi društvii. Ako je komu mar se v ktero bratovštino pridružiti, ni ravno potreba, de bi v svoji domačii ktero osnovano našel; lahko se v drugim kraju da pripisati, kjer ktera svoje mesto ima. Le to naj se opomni, de bratovština, bodi si starji ali novejši, brez dovoljenja ali vesti visjih pastirjev ali škofov veljave nima; in ako udje želijo tudi odpustkov deležni biti, mora ali posebej od apostolskiga stola poterjena, ali pa s poglavitno bratovštino zvezana biti.

V zadnje ni napačno povedati, kako de se je spomin pobožnih društev tudi v časih zaničevanja in zatiranja med vernim ljudstvom na Slovenskim ohranil, in kako de se je želja po njih vnovič obudila. Nar bolj očitno se je ohranil tretji red sv. Frančiška; vonder njegov obsežek je bil med svetam toliko malo znan, de imé tercijski ali tercijska se je v priimek vsakterimu dajalo, kateri je ni z veliko grešno množico povsod vlekel. Ohranila se je semtertje tudi škapulirska bratovština Matere Božje Karmelske in žalostne; vonder za njeno veljavo ni lahko kaj reči, ker je večidel brez vesti visjih pastirjev bila; zraven so bili kraji, kjer se blizo današnih dni skorej ni bilo starjiga kristjana brez škapulirja; in zopet kraji, kjer je to pobožno znamenje le v smeh se prikazati moglo. Tudi rožnikranska bratovština ni bila pozabljena, in bratovština s. rešnjiga Telesa tudi ne, zlasti ne tiste ure molitve, ktere so bile v čast presvetiga zakramenta med ude po samim razdeljene. Tudi društva za spodobno opravo mertvih so še po

več mestih ostale. Dalje se je društvo ali truma mož in žen še v katerim kraju obdržalo, in je kakor tudi društvo rokodelcov sv. maše v gotovih dneh imelo. Zlasti so društva devic po Koroskim in štajerskim vedno v življenju ostale, in se še o procesijah in shodih z lastnim banderam skazovale; na Krajskim se je v Ljubljani navadno društvo devic osnovalo, pa se še skorej oglašiti ne upa, ko pa zraven tega razujzdane posvetne punce glave visoko znašajo; naj bi se take društva s poglavitnim v rimskim kolegii zvezale, bi še lahko odpustkov deležne bile. Kjer se društva rokodelcov še ohranijo, dajo lahko podlogo za društva rokodelskih tovaršev (Gesellen), ktere so se v Nemcih in tudi na Dunaji osnovale, to ljudstvo od navadne spačenosti odverniti. Koliko de je pa od maliga časa sem veselje do bratovštin spet oživelo, ni potreba na tanko popisovati; Danica je že od marsikteriga kraja kaj povedala, kjer so se stare bratovšine ponovile, ali nove ustanovile, in ako bo hotla, bo se kaj vedila povedati. P. H.

Misjonske naznanila

g. Dr. Knobleherja do središnjega odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje.)

Tako smo v pušavi od dneva do dneva popotovali. Zgodnje jutro, dopoldan, pozne popoldanske ure, večer in prvo polovico noči smo popotvali, opoldne pod šotorom v senci, in drugo polovico noči pod jasnimi nebam počivali. Vsak dan smo peli, enkrat ali dvakrat peš šli, in mojih tovaršev veseliga serca ni motilo ne pekoče sonce, ne trudivna ježa, ne nobena druga reč. Popotvanje po vročim pesku, po cesti z okostjem posuti, nam je bilo ježa k zmagi. Tako so nam ure popotovanja hitro minile, in vsak dan nam ni samo težav in truda, ampak tudi razveseljenja in počitka pernesel. Tretji dan smo iz za gor v široko ravnino peršli, ki so se v njenim poldanskim kraju tamne srednje gore nubijske pušave perkazale.

29. listopada smo poldanski križ (ozvezdje) zagledali, ki se je posev pervikrat na obnebu perkazal. Perjazno so migljale štiri svetle zvezde skoz jutranjo zarjo, še svetlejši žarki izhajajočiga solnea so jih pa kmalo spet otamnili. Popoldne smo spet v gorje peršli, in v lepi mimozji dolini počivavši zvečer skoz palmovo dolino jezdarili.

30. listopada, prvo adventno nedeljo, peti dan popotovanja po pušavi smo k Bir-Murad-u peršli, kjer so se naši žejni velbljudi v vodnjaku z rumeno in zeleno vodo napojili. Ta in prihodnji dan je vročina zavoljo tišine perpekala in pertiskala. Bilo je, kakor ko bi sviž na vročih tleh vrel; kakor setve, ki jih hud vihar maja, se je soparica po ravnini perkazovala in se v dalečini ko prav gladko morje vidila, ki se je zdaj bolj tamno zdaj bolj svitlo v solnčnih žarkih zasvetilo, in iz tamnih kamnov, ki so iz peska le kakšna dva palca moleli, v veliki dalečini vsaktere podobe tamnih gor, mest, ladij, jezdicov in družih stvari daleč narazen silno enako posnemali. Kdor te prikazni, ki jih Arabljani Bahar-el-Šeitan ali Bahar-el-Kedeb (videzno morje) imenujejo, pervič zagleda, jih mora, če se popolnoma prikažejo, za pravo vodo imeti, in Arabljani so nam marsikakšno zalostno pergodbo perpovedovali, de je po ti zmotnjavi ze marsiktera karavana zapeljana žalostin konec storila.

1. grudna smo per svetli luni med zadnjimi gorami nubijske pušave jezdarili in se le po tem, ko smo bili skoz dolgo zlo trudivno sotesko srečno peršli, v globoki kotlini okoli polnoči šotoriše napravili. Se dva dni smo skoz neizrečeno veliko ravnino jezdarili, ki je bilo njeno obnebe, morju enako, neobmejeno, in smo zvečer 3. grudna v terdi noči blizo Nila dospeli, iz kteriga smo nove vode dobili, in od veselja smo kapljice, ki so bile še v mehovich iz Koroska, po suhih tleh razlili.

4. grudna zarana nas je trobenta zadnjikrat v pušavi zbudila. Vse se je kmalo jelo gibati, in v pravim redu se je dolga karavana tje pomikala, kjer je obilno vode teklo, kjer so bile senčnate drevesa in obdelane polja. Slabe ilnate hiše v Abu-Hamedu so se med vejnatimi dumovimi palmami perkazale — in višnjevi Nil se je pred nami po ravnini vil. Veselo smo zapeli in Boga zahvalili, ki nas je bil žive in zdrave skoz pušavo perpeljal. Poglavar tega kraja nas je prav prijazno sprejel in nam tik Niloviga brega senčnato prebivališe dal, ki je ilnate stene in iz palmovich vejic spletene pa z debli podperto streho imelo. 4. in 5. grudna smo v Abu-Hamedu počivali, 6. popoldne smo se pa spet na pot podali. Hodili smo zdaj vedno poleg Nila, ali skoz kraje, po kterih je več ali manj dumovich palm ali mimoz rastle, ali pa memo naselbin in obdelaniga polja, pa tu li po pesevju in skalovju, kjer je le malo germovja ali majhnih dreves bilo. Po Nilovi dolini je silni sever cele dni pihal, zrak z gosto peseno meglo napolnoval in nas z bučanjem in s hudim pesenim zametjem naših polnočnih jesenskih viharjev in zimskih zametov opomnoval. Razvadilo nas je milo podnebeje zgoranjiga Egipta in jasno nebo v pušavi, kjer smo časi opoldne sonce in luno na nebu ob enim pogledovali in o mlaju zvečer okoli cele šipe svetel obroč občudovali. Zdaj smo pa nektare dni komaj sonce skoz meglo vidili, gorkomer je časi komaj 7 stopinj R. nad ničlo kazal: jutranje in večerne ure niso bile več prijetno hladne kakor v pušavi, ampak hudo laerzle, de smo se popotvaje v plajše dobro zavijali in de je naša karavana bolj popotvanju skoz ledeno Sibirio, kakor pa popotvanju skoz afrikanske tople dezele podobna bila. Po noči smo suhih derv nanosili, dobro zakurili, se okoli ognja usedli, se per švigajočih plamenih gredli in si evropejske prigodbe perpovedovali ali pa pesmi prepevali. Ležiša smo z zaklji in trugami obdali, se s plajši in odejami odeli, in vender smo bili s peskam posuti, ko smo se zbudili. Se veliko več so pa ubogi velbljudi s težkimi tovorinami terpeli, kakor tudi Arabljani, prav za poletje oblečeni, ki so mraza z zobmi klepetali in so bili še po solčnim izhodu komaj dalje spraviti. Velbljudi so popotvaje s tovorinami na tla popadali, in Boga smo hvalili, de nas veter in mraz že v pusavi ni napadel. Arabljani bi bili veliko velbljudov pozgubili, in mi bi bili mogli truge sredi pota popustiti, kjer bi tam zavoljo pomankanja vode ne bili smeli popotovanja perdaljšati. Ob Nilu se pa žeje nismo bali, smo tudi obilno živeža sabo imeli, gazele in divje gosi, popotvaje lovili in tudi nismo bili primorani v odločenih urah popotvati. Počasi smo toraj proti Berberu šli, kjer nam je Mudir, Evropejcam perjazni Ali-Hasib-Bei, ker je vedil, de bomo kmalo dospeli, dva dni deleč sla poslal, nas v Sudanu lepo pozdravit.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskim.

Iz gornje Krajske 4. listopada. Mnogo so že naši slovenski časniki od lepih starih in novih cerkvâ po Slovenskim in od nabožnosti slovenskiga naroda katoliškemu svetu oznanili, pa se vonder še veliko več stori in zgodi, kar pa na tihim ostane, ker se nobeden ne najde, de bi popisal. Tako se je pri nas na Gorenjskim marsikej zgodilo, kar čem ob kratkim tukaj povedati.

V Goričah nad Krajnam, lokalna, ki ima blizu 800 ljudi, je bila lani nova farna cerkev 18 seznjev dolga in primerne širakosti in visokosti po bizantinski obliki dodelana in blagoslovljena, in leta 26. kimovca po obredu katoliške cerkve od milostljivega škofa posvečena. Ondotnemu gospodu fajmoštru Janezu Justinu se mora ta hvala dati, de je on prav mož zato, tako težavno delo začeti in zveršiti. Ravno ta gospod je pred 14 leti na Gojzdu (lokalna blizu Kamnika), kjer je takrat fajmošter bil, tudi novo farno cerkev napravil.

Tudi v loški tehantii ste dve novi cerkvi: farna cerkev pri sv. Lenartu in v Zabnici. Perva je bila lani dodelana in za božjo službo blagoslovljena, in bode prihodnje leto od našiga milostljivega škofa posvečena, ako jih nam Bog zdrave ohrani, de bodo v svoji veliki starosti na tako sterini hrib iti mogli. Zabniška pa je bila 24. kozoperska t. l. od ondotniga prečastitiga gospoda dekana Franca Kramarja po navadnim obredu rimskiga rituala za božjo službo blagoslovljena.

Zabnica, naj lepsi in naj premožniši vas cele okolice, ravno na pol pota od Loke do Krajna, je imela poprej le majhno in borno cerkvico, z lepim in močnim turnam. Še je komej kacic 10 let preteklo, odkar imajo Zabničani svojiga duhovna, kteriga z letnimi doneski v dnarih plačujejo. Ze poprejšni kaplan gosp. Andrej Čuk je potrebo nove cerkve spoznal, in se tudi za nje napravo mnogo prizadjal in pripravil, de bi se to tako potrebno delo poprijeti zamoglo. Ali Zabničani takrat za to delo še niso bili gōdni. Po tem gospodu zbudena misel se je kmalo po njegovim odhodu razširila in tako vkoreninila, de so ondotni posestniki brez vsega prizadjanja noviga kaplana o krenu pretečeniga leta, tedej v naj nepriljubljnejšem času, kadar ima kmet naj več dela, in še zraven v prav slabi letini, sklenili, novo cerkev delati, in so hitro staro poderli. Iz tega se spozna, kolikšno moč de je želja po novi cerkvi v kratkim dobila, de je pri takšnih ne ravno za to početje vabljivih okolnostih tako hitro v djanje stopila! Če je tudi to delo od treh zaporedama slabih letin in gerdiga vremena močno zadrževano bilo, je vonder le edina in terdna volja nazadnje zmagala, in nova cerkev je srečno dodelana in za božjo službo blagoslovljena. (Dalje sledi.)

Iz Horjula. Dans ljuba Danica! ti pa nimam nič veseliga povedati. Zares bi človek rekel, de starši imajo čudno ljubezin do svojih otrok. Če otrok zbol in mu zdravnik to ali uno jed prepove, se mati, skorej ne more zderžati, de bi ravno prepovedane jedi otroku ne dala, če je požel. Nasproti pa za zamore otrok v sami srajčici okrog laziti celi dopoldan, pa ne bo zanj nič posebne skerbi, če tudi nima nobeniga varha, po robiduh in po ternju ga samiga pusté, ali pa per kuki vodi igraje v nar večji nevarnosti. Nar hujši pa je slepa ljubezin staršev da otrok po kmetih, ker jim, posebno zdaj jeseni, ožinj dajejo, de neumni otroci na pašah kurijo in plotove trebijo. Boji se mehka mati, de bi se otrok jokal, ako mu ne da ognja na pašo, in vender se vedno slisi: Ne pušajte otrokam z ognjem igrati! — Pred sv. Martinam tisti dan, po južni gré cela družina listje gra-

biti, vzamejo tudi seboj otroka, poltretje leto stariga, ki je k svojim bratu, še ne 4 leta starimu, na pašo šel; mati pošlje 14 let staro hčer, dečkama zakurit; potem gre tudi listje grabiti; kmalo prideta obadva fantiča k družini od kurjave in od živine, ki ni bila daleč proč. Mlajši otroče v srajčici in suknji, tud še — čuda! v čeljičkih, si je suknjico peramodilo; mati ga pokregajo, de ne bo šel nič več k ognju, ko si je suknjo obžgal. Otrok jo potihama precej nazaj k ognju potegne. Čez malo gre 14 let stara sestra gledat, kje je brat; pride do ognja, pa fantiča ni nikjer. En lučaj proč, v neki robidi zagleda dim, gre bližje in groza! tukej leži ves opečeni bratec; samo noge v čevljičkih in leva roka, na kateri je ležal, niso bile opečene. — Starši! starši! Otrokam ne pušajte z ognjem se igrati! Vse zdihovanje potem nič ne pomaga.

Janez.

Iz Ljubljane. Iz Logatca smo dobili od g. Klemenca spet blizu 100 novih udov za bratovšino sv. Cirila in Metoda. Po podobicah ljudje že vedno poprašujejo; škoda de jih tako dolgo ni.

Razgled po kersânskîm svetu.

V Parizu je v noči od 25. do 26. uniga mesca, od mertvuda zadét, umerl abbe Gioberti, mož iz laškiga punta po svoji opornosti zoper mater sveto cerkev znan. — „Armonia“ k ti žalostni pergodbi med drugim pravi: „Ni dobro, se z nebesami pripraviti. Kolikor koli še jih je zoper sveto cerkev vatalo, so nesrečin konec imeli. S temi besedami pa ne mënimo v tega mertviga mëriti, ampak v tiste žive, kateri papeža zaničujejo in Cerkev žalijo, in ne pomislijo, de nad njih glavo Božja pravica vlada, kateri vse vidi, pretërta, zaznamnja in ob svojim času grozno strahuje.“

Konec kimovca je bila lepa nova škofijska cerkev v Louisville posvečena. Viši pastirji, 2 velika škofa in 7 škofov ki so pri tej slovesnosti pričujoči bili, so sklenili v svojih škofijah za Dr. Nevmana milodarov nabirati, kar se je tudi po časnikih razglasilo.

Cerkveno slovstvo.

Kersânski junak,

ali molitevne bukvice za slovenske vojake in sploh za katoliške mladenčce. Spisal L. Jeran.

Lansko leto so bili sv. Oče iz Rima našimu domačima polku Hohenlohe nekaj molitevni bukvic v nemškîm jeziku v spomin poslali, ktere pa le tisti zamorejo rabiti, ki so v tem jeziku izurjeni. To je perložnost dala, de so se pričujoče bukvice za slovenske vojake, ki so bile ta čas že osnovane in v delo vzete, še hitrejši izdelale. Namen je, vojakam bukvice v roko dati, v kterih bi za mnogotere potrebe in okolišine podučenje, svarjenje in tolažbo našli. So pa tako izdelane, de zamorejo ne le vojakam, ampak sploh mladenčem v spodbudovanje služiti. Obsežejo vse molitve in mnogo naukov za vesoljne potrebe, in za vojake posebej, veliko zgledov kersânskîh vojsakov, cerkveno in nektero vojaške pesmi v raznih okolišinah: „Bog ohrani nam cesarja“, „novaki po persegi“, „pošten vojak“, „na popotvanju ali maršu“ itd. Posebno povzdigne bukvice tudi lepa podobica na čelu, na kateri je zgorej na oblakih v nebo gredoči Zveličar z napisom: Jest sim vstajenje in življenje, spodej mladi cesar Franc Jožef, Radecki in Jelačić; per strani pa križ z napisom okrog: „V tem znamenju boš premagal.“ Spodej je napis: „Naš Bog so bo za nas vojskoval!“ 2. Ezd. 4, 20. Cena bukvic je 15 kr. sr. pri Gerberju.